

Chotovinský školák

MĚSÍČNÍK ZÁKLADNÍ ŠKOLY V CHOTOVINÁCH ČÍSLO 5 ROČNÍK 2010/2011

Jaké je české školství?

Sérii článků kolegy učitele Zdeňka Broma jsem vám chtěl ukázat, že je stejně různorodé jako celá česká společnost. Mnohé bychom si měli hýčkat a podporovat, na dalším společně s rodiči a dětmi pracovat. Spoustu věcí pak nahlas pranýřovat. Abychom dobře rozlišili, co každému náleží, musíme udělat první krok. Komunikovat. Mluvit otevřeně o dobrém i zlém. Chválit i kritizovat. Proto dnes do třetice dobrého i zlého uveřejňuji s laskavým svolením Učitelského zpravodaje a autora článku učitele, který umí nejen kritizovat, ale rovnou nabízí řešení, na které není potřeba mrhat dalšími miliardami z našich daní.

Nemá cenu nadávat na zrcadlo, když je huba krivá.

„Nechtějí se učit... nic neumějí... jsou arogantní, drzí, líní...”

„Může za to reforma!... Může za to málo reformy!... Může za to ta doba... Může za to...”

Velké lamentování zní mnoha českými sborovkami základních a středních škol. Naposledy jsem se s podobným projevem setkal na historické konferenci v Praze, kde byli přítomni i učitelé. Kolega ze

střední školy k akademickým historikům, kteří se zamýšleli nad kvalitou textů pro žáky, pronesl: „Nedělejte si iluze. Oni stejně nečtou. Tady je všechna snaha marná.“ Zapojil jsem se do debaty též: „Skutečně si nedělejte iluze a zanechte vší marné snahy. Nečtou ani mnozí učitelé.“ Kolega na mě jen nevěřícně pohlédl.

Zvláštní pocity mám někdy při našich poradách. Často se tam bavíme o nekázní žáků. Někteří učitelé se na nich ale také baví nahlas i v době, kdy mluví ředitel, překřikují se a o slovo se jich hlásí jen několik. Kdyby to tak udělali žáci!

Výchovu nelze jen vykládat

Příčiny problémů uvedených v úvodu se hledají téměř všude, jen na několika místech (raději?) ne. Žáci a děti obecně se učí především napodobováním. Jsou tedy jen naším odrazem. Pokud se nám tedy něco nelíbí, měli bychom začít především u sebe. Princip nápravy je kupodivu jednoduchý. Pokud něco po žácích chci, pak to musím dodržovat především já sám. Chci, aby se žáci ve škole přezouvali? Tak to musím dělat také. Chci, aby byli ve třídě na hodině včas? Tak tam musím být včas především já sám. Tedy po-

kud nemám zrovna dozor. V tom případě to ale žáci ví a počítají s tím. Učím žáky pravidlo: Když jeden mluví, druhý naslouchá. Tak o tom není třeba mluvit a vytvářet složité učební strategie, ale učit to především vlastním příkladem a žákům naslouchat atd.

V naší třídě jsme si stanovili pravidlo, že o hodině má být vypnutý mobil.

pokračování na další straně

Kdo zapomene, napíše krátké vyprávění. Nedávno mobil v hodině zazvonil. Jenže ten můj. Ucítíl jsem na sobě pohledy všech žáků.

„Co bude učitel dělat?“ bylo v nich napsáno. „Nedá se nic dělat, zítra přinesu to vyprávění a starostka třídy ho zkontroluje,“ konstatoval jsem.

Žáci se vrátili ke své práci. Svět zachoval svůj řád, protože pravidla skutečně platí pro každého stejně. Výchova k dodržování pravidel a zákonů se skutečně jen těžko vede výkladem o tom, že je třeba, aby...

Žáci nečtou? Nelamentujte a přemýšlejte, jak je oslovit

Nahlédneme ale i do výuky. Jak nejlépe motivovat žáky ke čtení, které prý skomírá? Zkoušel jsem mnohé, ale zatím nejlépe fungují rozhovory se žáky o tom, co kdo četl. Dějepis mnohé nudí. Někdy se po nahlédnutí do učebnic ani nedivím. Začněte ale vyprávět příběhy konkrétních lidí, kteří tu dobu prožívali. Najednou se zapojují i ti, kteří jinak dějepisem pohrdají. Konkrétní příběh navíc vytváří model chování, možnost porovnání s vlastním osudem a hledání vlastní cesty.

Nemůžeme pochopitelně lehce měnit všechno. Naši žáci jsou den co den konfrontováni s chováním politiků, přísunem mediální porce násilí, vulgarit a konzumní tuposti. S tím se potýká učitel hodně těžko. To ano. Kdo z nás ale už veřejně protestoval proti tomuto „modelu“ chování a jednání, které naše děti často následně napodobují? Minimálně můžeme jít zase sami příkladem.

„Nemáme televizi, protože je to zdroj sprostoty. Raději si čtu nebo povídám s lidmi.“ říkám svým žákům, když mi chtějí vyprávět o nějaké „senzaci“, kterou viděli v televizi. Je to pro ně překvapující zjištění, ale žít se dá i bez televize. Mohou se tak sami v budoucnosti zamyslet a rozhodnout.

Jehňata se rodí krásná a čistá. Když je okolo nich ale hromada hnoje, který nikdo neuklízí, pak se lehce ušpiní a páchnou. Mohou za to ta jehňata?

Nad slovy Zdeňka Broma se spolu s vámi zamýšlel Jiří Honza.

Návštěva z planety Hliníkovců © foto Jiří Honza

Alu Alu všem!

I letos jsme sbírali hliník, který se brzy vydá na svou cestu do hutí. Ještě do **20. dubna** máte šanci přinést svou sbírku do školy a vrátit tak cennou surovinu do koloběhu, který šetří vzácnou energii a hlavně konečné zásoby naší modré planety. Protože máme letos v rozvrhu mediální výchovu, ujali jsme se propagace projektu právě my, žáci sedmé třídy. Už v polovině února jsme začali na podpoře tohoto projektu pracovat. Rozdělili jsme se do dvou skupin, vypracovali scénář a začali nacvičovat. Naši skupinu tvořily samé holky. Dvakrát jsme se sešly i po škole, ale hlavně jsme při hodinách s paní učitelkou Honzovou kontrolovali, jak už své role umíme. Také jsme si vyrobily zajímavé oděvní doplňky. Všechno to bylo velmi komplikované, protože vždycky někdo chyběl, nebo jsme přišli na slova, kterým by ti mladší nerozuměli. Pak jsme po tvrdé práci vyrazili do tříd. Třídy, do kterých půjde naše skupina, jsme si vybraly losováním. Každá dívka z naší skupiny měla na sobě něco z hliníku, a proto jsme se představovaly jako návštěva z planety Hliníkovců. Když dnes naše výstupy hodnotíme, musíme říct, že většina dětí byla hodných, poslouchaly nás a jen otáčely hlavy za těmi, kteří zrovna mluvili. Šestáci nás ale rozzlobili. Ti se nám smáli, pořád nám do toho

něco povídali a natáčeli si nás. Z toho jsme byly trochu nervózní. Druhá skupina si zase stěžovala na osmáky. Myslíme si, že jsme to zvládli všichni dobře a jsme rádi, že jsme se něčeho takového mohli zúčastnit. Hlavně když pomůžeme přírodě.

*aluenky Tereza Meszová
a Kateřina Tögelová*

Dei Gratia

Dne 16. března jsme se zúčastnili koncertu táborské skupiny Dei Gratia. Názvy hudebních nástrojů, na které skupina hrála, si nepamatuji, ale asi to byly kopie středověkých nástrojů. Mně se to líbilo a všem ostatním určitě také, takže na konci jsme skupinu přemluvili na ještě jednu píseň. Naštěstí skupina byla připravená, a tak jsme si ještě jednu píseň poslechli. Písňe byly z 12. až 16. století. Skupina zapojila dokonce i nás, ale pouze na refrény. Zkrátka koncert to byl povedený.

Matěj Volf

Masožravky

Opět jsme o něco moudřejší. Český zahrádkářský svaz ZO Chotoviny nás pozval na přednášku o masožravých rostlinách, broméliích a jiných zajímavých květinách. Konala se v úterý 15. března od 18 hodin v základní škole. Přednášku vedl pan Radoslav Kacerovský, vedoucí Botanické zahrady v Táboře. Nejen že nám pěkně povídal o masožravých rostlinách, ale některé rostlinky nám přivezl i ukázat. Předvedl nám, jak masožravá rostlina sklapne své pasti. Nejvíce se mi líbila orchidea Vanda. Zhlédli jsme i fotky různých rostlin pěstovaných v Botanické zahradě v Táboře. Všichni posluchači odešli z přednášky živi a zdraví. Žádná masožravka nikoho nesnědla. Za uskutečnění přednášky děkujeme místní organizaci ČZS a budeme se těšit na další.

*za mladé zahrádkáře
Kateřina Müllerová*

Miss Zeměpis

Den před odjezdem dostáváme my 4 stateční poslední instrukce od pana učitele Veselého. Vyrážíme na Zeměpisnou olympiádu. Všechno si pečlivě zapisujeme a druhý den v 7:40 čekáme před školou na nalodění do auta. Dostavili se všichni, jmenovitě Jan Turek a Dušan Mendel, kteří soutěžili ve 2. kategorii, a Jan Dvořák a Václav Pražák ve 3. kategorii. Při jízdě jsme sršeli vtipem a pan učitel byl rád, když jsme konečně dojeli na místo. Soutěž se skládala ze tří částí: vědomostní test, práce s atlasem a poslední část měla osvěžit naše praktické schopnosti.

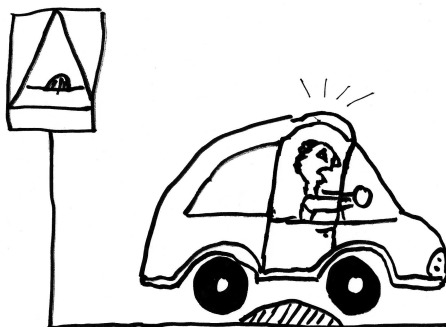
Vyvedená Vanda Orchidej ☹ foto Ing. Miroslava Bauerová

Mne ovšem zajímaly holky. K mému zklamání žádná nebyla můj typ. Dalo se očekávat, že na ZO budou jen brýlaté šprtky. Po soutěži jsme v čele s panem učitelem ještě zamířili do školy na zbývající hodiny. Další den jsme se na internetu dozvěděli výsledky. Skvělý výkon katapultoval Jana Dvořáka na 10. místo. My ostatní jsme se rozhodně neztratili a skončili zhruba uprostřed. Určitě jsme si to užili a uvidíme, zda-li některý z nás pojede i příští rok.

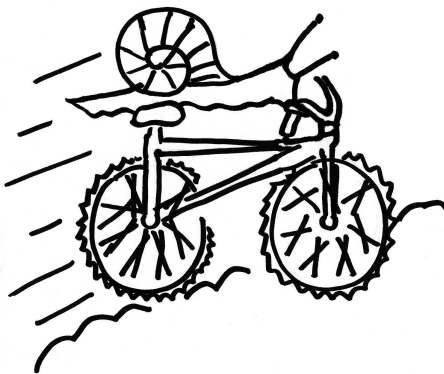
Václav Pražák

Chcete měnit tvář?

Pokud jste pomysleli na tu svoji, pak vězte, že jen po úraze či nemoci potřebujeme pomoc plastického chirurga. Jinak stačí se na sebe i na svět usmívat. Natrénovat to můžeme doma před zrcadlem a pak už vzhůru do ulic rozdávat dobrou náladu. Aby se na nás smály i ulice, musíme dotáhnout do konce náš školní projekt Dejte přednost dětem. Všichni, kteří jsme se na něm i malinkou pomocí podíleli, jsme moc rádi, jak rychle

obec koná potřebné kroky k uskutečnění opatření, které udělají naše cesty do školy bezpečnější. Zastupitelstvo obce schválilo na svém posledním zasedání projekt k realizaci. Stavební komise navrhla některá opatření k přednostnímu řešení. Teď je opět řada na nás všech, kteří máme Chotoviny rádi. Všichni bychom určitě chtěli bydlet v krásném prostředí, které nekončí za naším plotem. Pokud chceme vidět naše

děti, jak s kamarády bezstarostně kráčí nebo šlapou do pedálů s taškou na zádech po bezpečných ulicích, měli bychom přispět svým pohledem a názorem do veřejného projednávání Dopravní studie Chotoviny, které proběhne **27. dubna od 17 hodin na obecním úřadě**. A co si budeme povídat, každý kousek nového chodníku, bezpečnější křižovatka i nová pohledná autobusová zastávka bude měnit tvář naší obce k lepšímu. S úsměvem do toho.

Jiří Honza

Chvála Bohu, muzika

Je středa velká přestávka. Nervózně chodíme po třídě a čekáme na paní učitelku Havlíkovou, až nám řekne, že je čas jít. Bleskurychle do šatny obléknout se. Celý druhý stupeň je před školou a rychlým krokem se ubírá ke kulturnímu domu. „Posečkejte,“ děla paní učitelka, „ještě musí odejít národka.“ Pak chutě dovnitř a zabrat si židli. Byla jsem zvědavá, co to asi bude. Když jsem potom uviděla čtyři muže ve středověkých šatech, byla jsem dost překvapená. Říkají si Dei Gratia, jsou z Tábora a hrají středověké písně. Musím uznat, že jim to šlo výborně a písně se mi moc líbily, i když ne každé jsme rozuměli. Pozorně jsme poslouchali jak hudbu, tak i průvodní slovo. Víte, že předchůdcem houslí byla fidula? Na chvíli jsem se rozhlédla kolem sebe. Všichni se dobře bavili, pan učitel Honza zpíval s nimi, ale i ostatní. Byla to prostě výborně strávená hodina. Mělo svůj význam oživit si středověké písně a poznat jaké byly. Myslím, že by si to všichni rádi zopakovali. Tak třeba příště.

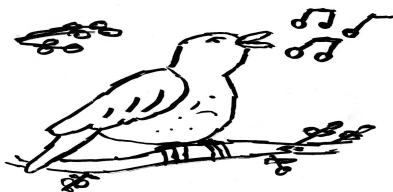
Kateřina Zelená

Zvonky, zvonky...

Jelikož se opět chystáme na výměnný koncert, tentokrát s Nokturnáčkem ze Sezimova Ústí, uspořádal náš školní pěvecký sbor další víkendové soustředění, které proběhlo od 12. do 13. března. Sešly jsme se jako obvykle ráno v 8 hodin. Všechny jsme nadšeně vstupovaly do školy plné voňavých buchet a písniček. Byly jsme tak dochvilné, že už v půl deváté jsme začaly zpívat. Za odměnu jsme se potom šly podívat na florbalový zápas do sportovní haly. Bylo to velmi napínavé. Pak jsme se vrátily zpět do školy s hladovými žaludky. Naše sbormistryně dostala nápad, že nám toto soustředění zpestří tím, že pro nás připravila spolu s paní učitelkou Vláškovou a panem učitelem Honzou školní kolo Jihočeského zvonku. Každá z nás se trochu bála, ale s naší milou porotou, ve které paní učitelky doplnila Iva Kahounová, jsme to nakonec zvládly. Všem gratulujeme! Protože se v sobotu večer konala i školní slavnost a my byly celý den

hodné, šly jsme se tam podívat na vystoupení aerobiku, protože tančila i naše malá kolegyně Eliška Mendelová. Moc se jim to povedlo. Zbytek večera jsme pak strávily podle svého gusta. V neděli ráno jsme se probudily do krásného a teplého dne. Zbuctovaly jsme se dobrotami, které nám jako obvykle napekly maminky a babičky. Pěkně děkujeme. Sluníčko nám při zpěvu zářilo do oken tak, že jsme nevydržely a běžely jsme zpívat a tančit ven. Trsaly jsme v rytmu kytary, na kterou nás doprovází Lukáš Knotek. Celé soustředění rychle uběhlo, ale my na něj máme opět krásné vzpomínky, za které děkujeme naší skupině a samozřejmě i paní učitelce Honzové.

*sboristky Lenka Ťoupalová
a Kateřina Müllerová*

Zlaté opojení

Měsíc březen nám na kulturním kolbišti přinesl mnoho vavříků. Sbírali jsme zlato na okresní i krajské úrovni. Požádali jsme zlaté dívky, aby se s námi podělily o své pocity, které je opanovaly ve chvílích jejich triumfu.

Tak tohle jsem teda nečekala. Jela jsem na krajské kolo Národní soutěže ZUŠ ve hře na klavír v Českém Krumlově. Zahrála jsem dobře, a tak jsem doufala v nějaké umístění. Seděla jsem nekonečně dlouho na židli a čekala. Když už bylo třetí i druhé místo vyhlášené, velké naděje jsem si nedělala. Pak slyším: „První místo získává Miroslava Honzová pod vedením paní učitelky Evy Peřínové.“ Polil mne pocit štěstí a šla jsem si pro cenu ve velké euforii. Celý ten den byla jedna velká pohádka. Člověk si uvědomí, že necvičí a nehraje na klavír jen proto, že ho to baví. Může si stanovit cíl a díky němu se zdokonalí, aniž by o tom věděl. Když ho pak porota odmění za jeho píli, tvořivost a snahu, zapálí se do hledání nových zkušeností. Výhra je potvrzením, že jsem svůj úkol dotáhla do úspěšného konce.

Miroslava Honzová ml.

Už počtvrté jsem se zúčastnila okresního kola pěvecké soutěže Jihočeský zvonek. Spolu s dalšími děvčaty jsme už měsíc předem těžce trénovaly vybrané písně. V rozhodující den se nám v tábořském divadle všem klepala kolena, ale nakonec jsme všechny předvedly výborné výkony. Miroslava Honzová ml., Tereza Meszová a Barbora Jarošová byly ve svých kategoriích stříbrné. Na mne čekalo okresní zlato a postup do krajského kola v Českých Budějovicích.

Markéta Krejčová

Jejda, už přichází nervozita. S paní učitelkou posloucháme výkony ve třetí kategorii. Klepu se jak osika. Proč nezatopili? Je mi zima a přitom se potím jak tlusté prasátko. Trošku mne uklidňují úsměvy paní učitelky. Tak a už jsem na řadě! Dobrý, texty si pamatuji. Kráčí na pódium jako omámená, ani nevím, že už jsem začala. Porota se usmívá. Že by? Jsem v desátém peklonebi. V zákulisí se se soupeři podporujeme. Sláva, konečně vyhlášení. Aspoň třetí, prosím. Ta měla být první! Kruci, kdo je první? „A první místo vyhrává Anežka Krejčová,“ vyhláší profesor Smetana. Srdce se mi zastavilo nečekaností. Tohle je moje poslední výhra v okresním kole. Krásně jsem to uzavřela. Natřela jsem jim to!

Anežka Krejčová

CHOTOVINSKÝ ŠKOLÁK

VYDÁVÁ ZŠ CHOTOVINY

ŠÉFREDAKTOR: Mgr. Jiří Honza

REDAKČNÍ RADA: žáci 7. třídy v rámci
předmětu Mediální výchova

OBÁLKA: Jiří Honza

ILUSTRACE: Kateřina Zelenková a Jiří Seidl

Tisk: tiskárna ABC CHOTOVINY

